

[Jes Lunde]

Fejlen er jo, at regeringen i alle disse år udelukkende har baseret sig på markedskræfterne. Regeringen har kigget dybt i de økonomiske lærebøger, og så har den set dér, at hvis man bare lader profitterne stige tilstrækkelig meget, så skal investeringerne nok stige, så skal produktionen nok stige, og så skal alle problemerne nok løse sig af sig selv.

Nu er tiden efterhånden inde til at erkende, at de økonomiske lærebøger slår ikke til. Teoriene stod ikke mål med virkeligheden. Man fik måske nok i starten en vis stigning i investeringerne og en vis stigning i beskæftigelsen, men det holdt ikke i det lange løb, og det skyldes bl.a. regeringens store mangel på vilje til at gribe ind over for sine egne kernevælgere, de rigeste i vores samfund. Det, der skete, var jo, at der blev frigjort utrolig mange penge til privat forbrug blandt de velstillede, og effekten udeblev ikke: Importen gik dramatisk i vejret, og derfor fik vi stadig de store underskud på betalingsbalancen.

Nu er medicinen så, at man vil skære ned på den offentlige sektor, og at det er det, der skal løse problemet. Man får nogle gange i den offentlige debat det indtryk, at de borgerlige mener, at det er den offentlige sektors størrelse, der er årsagen til, at vi har underskud på betalingsbalancen. Det er jo en fuldkommen forkert måde at anskue problemerne på. Jeg kunne endda snarere sige, at situationen er den modsatte. Hvis man skærer ned i den offentlige sektor, hvis man lader være med at investere i uddannelse og forskning og i stedet giver skattelettelser, ja, så er effekten jo, at vi får større problemer, fordi vi så får stigende underskud på betalingsbalancen i kraft af et stigende privatforbrug.

Vi må derfor afvise regeringens planer om at skære 10.000 stillinger årligt væk fra den offentlige sektor, og vi må afvise regeringens planer om at skære ned efter grønthøstermetoden, hvor man skærer ned over den offentlige sektor generelt uden plan og mål.

Det, der skal til, er noget helt andet. Det, der skal til, er, at den vilje, der eksisterer i vores samfund til at holde igen, til at løfte i flok, f.eks. viljen til at udvise en vis løntilbageholdenhed, ikke skal bruges til at fylde lommerne op hos de mest velstillede i vores samfund. Den skal i stedet bruges til at konsolidere virksomhederne og til at øge investeringerne i samfundet ved, at

lønmottagerne efterhånden overtager en voksende del af egenkapitalen. Det er der perspektiv i, det er der fremdrift i – ikke i blot at lade profitterne stige. Den metode er nedslidt.

Så skal vi have en omlægning af erhvervspolitikken i vores samfund, sådan at vi for alvor begynder at bryde barriererne mellem privat og offentlig sektor. Der er brug for langt flere udviklingsprogrammer, hvor vi udnytter erhvervsstøtten offensivt til at satse på at udvikle Danmark til en vækstnation på de områder, hvor vi har en naturlig styrke.

Der er allerede igangsat nogle udviklingsprogrammer, og vi mener, at vi skal bruge det langt videre. Vi vil gerne pege på områder som miljøteknologi, vedvarende energi, energibesparelse, byfornyelse, kollektiv trafik, informationsteknologi og ældreomsorg som områder, hvor det er naturligt for Danmark at satse langt mere, end vi gør i øjeblikket. Det forudsætter, at den offentlige sektor også inddrages i den proces. I stedet for, at vi lægger den for had som en blindtarm, som en belastning, ja, så skal vi bruge den offentlige sektor, vi har, til at understøtte det private erhvervsliv i at foretage nogle nydannelser.

Her kunne vi i virkeligheden lære af et land som Japan. Japan har jo en langt mindre jomfrunalsk indstilling til disse ting, end vi har, og dér er man vant til at benytte det, at man har en stærk offentlig sektor, til at skabe fremdrift i erhvervslivet – i stedet for at betragte det som noget, der er hæmmende, som noget, der er et problem, noget, man helst skal have reduceret mest muligt.

Så skal vi også have dæmpet importen. Vi forbruger generelt alt for meget i vores samfund, og en meget stor del af det kan vi spare. Ved at få en mere nænsom omgang med de begrænsede ressourcer, der er her i verden, kan vi spare utrolig meget på importen, og også ved at lave skærpede kvalitetskrav til produkter.

Den anden side af det er jo, at vi har et kolossal affaldsproblem i vores samfund, og det er, fordi vi har en køb-og-smid-væk-mentalitet, hvor der købes utrolig mange ting, som kun durer i kort tid, og så skal de skaffes af vejen igen. Ved at stille skærpede kvalitetskrav og krav til varernes holdbarhed kan vi mindske meget af den løbende import af råstoffer og også af færdigvarer, som vi har i øjeblikket, og derved kan vi slå indtil flere fluer med ét smæk.